

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2020 r.

sprawy **G. O.** ,

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w W. ,

z dnia 20 grudnia 2019 r., sygn. akt VI Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 października 2018 r., sygn. akt IV K (...).

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P.K. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;

3. zwolnić G. O. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

G. O. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 października 2018 r., sygn. akt IV K (...), został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 178b k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na karę roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 20 grudnia 2019 r., sygn. akt VI KA (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca G. O. , który zaskarżając wyrok w całości, zarzucił:

1. „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierzetelne i zdawkowe rozważenie przez Sąd II Instancji podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu apelacyjnego naruszenia przez sąd I Instancji przepisu art. 171 § 1 k.p.k. w zw. z art. 148 § 1 pkt 1) i 2) k.p.k. poprzez brak swobodnej możliwości wypowiedzenia się przez świadka D. M. podczas przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego, użycie podczas jego przesłuchania protokołu przesłuchania J. D. i przeniesienie części zeznań J.D. do protokołu zeznań D. M. , jak również poprzez przeprowadzanie przesłuchania J. D. w obecności D. M. , na co wskazał D. M. podczas rozprawy w dniu 11 lipca 2018 r., przez co zeznania D. M. nie były swobodne, były ukierunkowane przez wcześniej usłyszane zeznania J. D. wobec czego powinny zostać pominięte przez Sąd w rozstrzygnięciu, tym bardziej iż protokół przesłuchania z postępowania przygotowawczego nie odzwierciedla faktycznych zeznań D. M.;
2. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierzetelne i zdawkowe rozważenie przez Sąd II Instancji podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu apelacyjnego naruszenia przez sąd I instancji przepisu art. 170 § 1 pkt 4) k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 74 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku obrońcy o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z rozpytania przez funkcjonariusza policji mieszkańców ul. S. w W. co do mężczyzny w wieku 20 - 30 lat o imieniu P., mającego według oświadczenia oskarżonego kierować ściganym samochodem, przez co w konsekwencji pozbawiono oskarżonego prawa do obrony i narzucono mu konieczność dowodzenia niewinności;

3. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierzetelne i zdawkowe rozważenie przez Sąd II Instancji podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu apelacyjnego naruszenia przez sąd I Instancji przepisu art. 167 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu w postaci nagrania z monitoringu miejskiego w sytuacji wątpliwości co do zeznań świadków, i gdy dowód ten pozwoliłby bezsprzecznie ustalić osobę sprawcy, a nadto jest on konieczny w przypadku przestępstw komunikacyjnych, a w realiach niniejszej sprawy był całkowicie możliwy do przeprowadzenia;
4. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierzetelne i zdawkowe rozważenie przez Sąd II Instancji podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu apelacyjnego naruszenia przez sąd I Instancji przepisu art. 7 k.p.k. poprzez:
 - a. dowolną a nie swobodną ocenę dowodu zeznań świadków J. D. i D. M. podczas gdy ich zeznania z etapu postępowania przygotowawczego były składane z rażącym naruszeniem przepisów prawa i zasad przeprowadzania przesłuchań świadków, natomiast zeznania złożone przed sądem różnią się od siebie w istotnych szczegółach, jak chociażby co do określenia położenia radiowozu względem samochodu rzekomo kierowanego przez oskarżonego, relacji z pościgu, a ponadto doświadczenie życiowe i zasady logicznego rozumowania wykluczają możliwość dostrzeżenia i identyfikacji kierowcy samochodu podczas pościgu w radiowozie jadącym w odległości ok. 10 - 20 metrów za ściganym pojazdem, jak również podania większej ilości szczegółów z interwencji po upływie roku od jej przeprowadzenia niż podczas przesłuchania bezpośrednio po zdarzeniu;
 - b. dowolną a nie swobodną ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego jako nielogicznych, niespójnych, niekonsekwentnych i sprzecznych z innymi dowodami uznanymi za wiarygodne, tj. z zeznaniami D. M. i J. D., podczas gdy oskarżony w swoich wyjaśnieniach był konsekwentny, spójny i logiczny, stanowczo negował jakoby był kierowcą samochodu, co było elementem różniącym jego wyjaśnienia od zeznań świadków;

co miało wpływ na treść wyroku albowiem doprowadziło do błędnych ustaleń stanu faktycznego i w konsekwencji błędnego przyjęcia, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów”.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie skazanego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., gdyż brak jest podstaw do przyjęcia, że Sąd Okręgowy w W. wydając zaskarżony wyrok dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. i to w takim stopniu, który mógł mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Analiza okoliczności sprawy oraz treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku dają podstawę do stanowczego stwierdzenia, że Sąd odwoławczy uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w sposób odpowiadający wymogom ustawy, szczególnie wyżej wskazanym przepisom, rzeczowo i konkretnie wskazał racje uznania zarzutów i wniosków apelacji za niezasadne. W tej sytuacji powielenie w kasacji nie tyle tych samych argumentów co w apelacji, a w istocie dosłowne przekopiowanie jej uzasadnienia, stanowi w kontekście treści art. 519 k.p.k. oczywiste nieporozumienie. Kasacja bowiem może być wnoszona przez strony jedynie od prawomocnych wyroków sądów odwoławczych kończących postępowanie, a zatem nie mogą być tą drogą kwestionowane przez strony wyroki Sądów I instancji. Obrońca w kasacji natomiast prócz przywołania w treści zarzutów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., powiązanych z innymi przepisami, nie podniósł w uzasadnieniu ani jednego argumentu przemawiającego za zasadnością wniesienia kasacji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

